

РЕШЕНИЕ

№ 7774

гр. София, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Мариета Райкова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8359** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63 ал.1 изр.2 ЗАНН, вр. с чл.208-228 АПК.

Образувано е по касационна жалба на изпълнителен директор на Национална агенция по приходите чрез юрк. К. Ч. срещу Решение № 3216/06.07.2023г. по НАХД № 5617/2023г. на Софийски районен съд (СРС), 22-ри състав, с което е отменено наказателно постановление №687408-F681589/19.01.2023г., издадено от изп. директор на НАП, с което на А. Г. М., на основание чл. 274 от ДОПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 112, ал.1 вр. чл. 113, ал. 1, т. 4 от ДОПК.

В касационна жалба са наведени доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди се, че безспорно са установени обстоятелствата, свързани с нарушението и се оспорва изводът на съда за непосочена дата на извършване на нарушението. Касаторът счита, че срокът по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва да тече от момента на откриване на нарушителя, а именно 21.06.2022г. (датата на изискване на писмени обяснения от ЗЛ) , доколкото към момента на възлагане на проверката от изпълнителния директор на НАП не е имало данни нито за извършени нарушения , нито дали и от кого са извършени.

Освен преценката на първоинстанционния съд по отношение реквизитите на адм. нарушение и относимостта на чл.34 от ЗАНН, се сочи процесуален недостатък на

оспорвания акт, като се твърди, че съдът не е прецизирал коя точка на чл.42, ал.1 от ЗАНН смята за нарушена.

В съдебно заседание касаторът- изпълнителен директор на НАП чрез юрк. К. Ч. поддържа жалбата с релевираните доводи в нея. Моли за отмяна на атакуваното решение. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът – А. Г. М. чрез адв. М., оспорва жалбата. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, VII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 АПК вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение СРС е отменил наказателно постановление № 687408-F681589/19.01.2023г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което на А. Г. М., в качеството ѝ на орган по приходите, на основание чл. 274 от ДОПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 112, ал.1 вр. чл. 113, ал. 1, т. 4 от ДОПК.

Решението на районния съд е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

За да отмени наказателното постановление само на процесуално основание СРС е приел, че в обжалваното НП не е посочена дата на извършване на нарушението, с което е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице и невъзможност да се установи спазването на процесуалните срокове по чл.34 от ЗАНН. На следващо място, районният съд е изложил подробни мотиви относно липсата на съображения на наказващия орган относно размера на наложената глоба (в максимален размер).

Решението е правилно и следва да се остави в сила, по следните съображения:

Правилен е решаващият извод на районния съд, че при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато нарушение на чл. 42 и чл.57 от ЗАНН, като не е посочена дата на извършване на нарушението. Разпоредбите на чл.42, ал.1,т.3 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН са гаранция за законосъобразно упражняване на предоставената административнонаказателна власт от органа и за упражняване правото на защита на нарушителя. Съдържанието на АУАН и НП е дефинирано по закон и не поставя под съмнение необходимостта от ясно и точно описание на реквизита – дата на извършване на нарушението, като е недопустимо неговото установяване по тълкувателен път.

В случая наказанието е наложено за това, че жалбоподателката М., като орган по приходите, на когото е възложено издаването на РА съгласно ЗВР № Р-22220520002563-020-001/07.05.2020г., е определила задължения на ревизираното

дружеството „Абилдеко“ ЕООД за период, който не е включен в обхвата на ревизионното производство, приключило с РА № Р-22220520002563-091-001/21.10.2020г. (определила е задължения по ЗДДС в размер на 2 695.74лв по 9 броя фактури в периода 05.09.2019г. до 19.09.2019г. при посочен ревизионен период в ЗВР 20.09.2019г. до 04.11.2019г.)

В обстоятелствената част на наказателното постановление са посочени множество дати, които биха имали материалноправно значение като състамоверен признак на вмененото нарушение / дата на възлагане на ревизия, дата на издаване на РД, дата на издаване на РА, дата на възложена проверка от изп.директор на НАП, дата на доклад по приключилата проверка и дата на снемане на писмени обяснения от жалбоподателката/, но никоя от тези дати не е изведена ясно и категорично от наказващия орган като дата на извършване на нарушението.

Освен че ограничава възможността нарушителят да разбере в извършването на какво точно нарушение е обвинен, горното процесуално нарушение лишава съда от възможност да прецени в съответствие с материалния закон има ли извършено нарушение, правилно ли е квалифицирано същото и спазени ли са давностните срокове по чл.34 от ЗАНН.

Не се съгласява с доводите на касатора, че не съществува процесуална неяснота, след като срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН започва да тече от момента на откриване на нарушителя, който според него е 21.06.2022г. (момента на изискване на писмени обяснения от ЗЛ в хода на възложената проверка от изп.директор на НАП). Всъщност разпоредбата на чл. 34, ал.1, предл. 2 от ЗАНН предвижда две алтернативи на приложим давностен срок: “Не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.”

Оттук следва, че по-дългият давностен срок за съставяне на АУАН е винаги субсидиарен спрямо по-краткия тримесечен срок и приложението на единия от двата срока се поставя в зависимост от това кога личността на нарушителя е станала известна на актосъставителя. За да са налице данни за авторството на деянието, е необходимо да са налице данни и за самото деяние. Изводът е, че актът следва да се състави при спазване на по-краткия давностен срок от три месеца в случаите, в които контролните органи установят едновременно признаците на нарушението и личността на нарушителя.

Дори и да се приеме, че нарушителят е открит към дата 21.06.2022г., без посочена дата на извършване на нарушението, преценка на сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН не може да се извърши. В конкретния случай давностният срок от откриване на нарушителя и извършване на нарушението не започват да текат от един и същ момент. На 21.06.2022 жалбоподателят М. е дала писмени обяснения по възложена

проверка от изпълнителния директор на НАП, но не е извършила никакви действия, отнасящи се до определяне на данъчни задължения по възложено ѝ ревизионно производство, каквито са съставомерните признаци на вмененото нарушение по чл.112, ал.1 вр.чл.113, ал.1, т.4 от ДОПК.

Нарушението винаги е деяние с обективно проявление към определен момент или период от време. Същото се счита за открито тогава, когато има необходимите и достатъчни данни за неговото извършване и за самоличността на нарушителя и са констатирани факти и обстоятелства за наличие на поведение на конкретно лице, което поведение от обективна страна сочи на допуснато административно нарушение.

Към датата, към която са снети обяснения от жалбоподателката на 21.06.2022г., вече е изтекъл срок от повече от година и половина от приключване на ревизионното производство, възложено ѝ със заповед за възлагане на ревизия от 07.05.2022г., както и в обективната действителност е съществувал издаден ревизионен акт, в който са били посочени данъчните задължения, за които впоследствие е прието с оспорваното НП, че са за период, невключен в обхвата на ревизията. Тези данни индикират вероятна по-ранна дата на откриване на нарушителя, но поради липсата на ясно твърдение кога е извършено нарушението и в АУАН, и в издаденото въз основа на него наказателно постановление, съдът не може да извърши преценка по същество в рамките на осъществявания контрол по законосъобразност.

Формалността на административнонаказателното производство предполага максимална прецизност на наказващия орган при индивидуализацията на конкретното нарушение. Именно съблюдаването на формалния характер на производството по налагане на административни наказания е гаранция за липсата на засягане и ограничаване на правото на защита на наказаното лице.

Налице е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила от наказващия орган при издаване на наказателното постановление, поради което правилно районният съд е отменил НП.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника по касация, на основание чл.63, ал.3 ЗАНН, вр. чл.143 АПК, следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 500 лева съобразно приложения списък. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като съдът намира, че претендираното възнаграждение за адвокат е съответно на фактическият и правен обхват на правния спор, осъществената процесуална ангажираност на адвоката пред касационната инстанция и базовия размер съгл.чл. 18, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3216/06.07.2023г. по НАХД № 5617/2023 г. на Софийски районен съд (СРС), 22-ри състав.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на А. Г. М., ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 500 /петстотин/ лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.